

သုမ

ဂျာနယ်ကျော်မမလေး

(ဂျာနယ်ကျော်ဦးချစ်မောင်၏ အမှာနှင့်အတူ ပထမအကြိမ်မှအတိုင်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။)

ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်၏ အမှာ

(အထူးမှာကြားချက် ။ ။ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ခုကို

စိတ်အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ အေးအေး ဖြောင့်ဖြောင့် ဖတ်လိုသူများသည် ဤ နိဒါန်းကို ကျော်သွားနိုင်သည်။ ထမင်းစားပြီးစ ဘယ်လမ်းကို မဆို ဘယ်လိုယာဉ်ကြမ်းမျိုးဖြင့်ပင် သွားရ သွားရ၊ မတုန်လှုပ်ဘဲ သွားနိုင်သည့် အဆောင့်ခံနိုင်ရည် ရှိသူများသာ ဤနိဒါန်းကို ပထမဖတ်ပြီးမှ ဝတ္ထုကို ဖတ်သင့်ပေသည်။)

ရွှေလင်းယုန်

ယောက်ျားများသည် အကျပ်အတည်းကျလျှင် ကျားကျားလျားလျား မားမားမတ်မတ် ထ၍ ဆောင်ရွက်တတ်လျက် မိန်းမတို့မှာ အကျပ်အတည်းကျလျှင် ငိုဖို့သာ တတ်သည်ဟူ၍ လူအများစိတ်ဝယ် ထင်မှတ်နေကြလေသည်။ စင်စစ်သော်ကား ထိုသို့ မှတ်ထင် ယူဆသူများသည် သဘောတရားအစစ်အမှန်ကို နားမလည်သောကြောင့်သာ ထိုကဲ့သို့ မျတ်ထင်ယူဆကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ သဘောတရားအစစ်အမှန်ကို တကယ်နားလည်သောအခါ မိန်းမသည် ယောက်ျားထက် အဆပေါင်းများစွာ သန်မာ ဇွဲကောင်း၍ ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ ၎င်းထက် သန်မာဇွဲကောင်းသည့် မိန်းမဆိုသော အဖော်အလှော်မရှိလျှင် လူလောက၌ လူလိုမနေဘဲ တိရစ္ဆာန်များအကြားတွင် တိရစ္ဆာန်လိုနေသူနေ၍ တောတောင်များအကြားတွင် ရသေ့ ရဟန်းလို နေသူတို့မှာ နေကုန်ကြမည်ကား အမှန်မုချပင် ဖြစ်လေသည်။ ထို့ပြင် လောကကြီးတစ်ခုလုံးပင် မြန်မြန်ဆိတ်သုဉ်းဖို့ ရှိလေသည်။

ယောက်ျားများသည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်အားဖြင့် မိန်မထက် သန်မာထွားကျိုင်း သောကြောင့်သာ မိန်းမများ၏ ရှေ့က ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံး လုပ်ကာ မားမား မတ်မတ် ရပ်လာခဲ့ခြင်း၊ ရပ်နေသေးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မိန်းမများမှာ ယောက်ျားများထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်သေး၍ သွားလေရာ၌ ယောက်ျားများ၏ နောက်ကလိုက်ခြင်းဖြင့် မိမိထက် သန်မာထွားကျိုင်းသူကို အသိအမှတ်ပြုကာ အညံ့ခံသော်လည်း စိတ်ဓာတ်အရာတွင် ယောက်ျားကို မိမိထက် သန်မာထွားကျိုင်းသူဟု မထင်မှတ်နိုင်ဘဲ ထားရကား တကယ့်အကျဉ်းအကြပ်၌ မိမိသာ တကယ်အနိုင်ရသူဖြစ်သည် ဟူသော အသိတရားသည် ယောက်ျားတို့၏ နော်ကက လိုက်နေရသည့် ဗဟိဒ္ဓသဏ္ဌာန်ပုံပန်းကို သည်းခံ အောင့်အည်းစေလေသည်။ ထိုအသိတရားသာ ခံမနေက မိန်းမများသည် တကယ်ရော၊ ဟန်လုပ်ရာတွင်ပါ ယောက်ျားများ၏ ရှေ့က နေကြမည်သာ ဖြစ်လေသည်။

ဒိုင်းနမိုတစ်လုံးသည် မြင်းအကောင် ၁ ကောင်၊ ၂ ကောင်မှစ၍ အကောင် အရာအထောင် အားအထိနှင့် ညီမျှလေသည်။ အရီးတော်ဆရာ မဟာထေရ်ကျော် ကန်တော်မင်ကျောင်းသည် မိန်မ တစ်ယောက်၏ အားကို ယောက်ျားတစ်သိန်း၏ အားနှင့် အညီ ညှိ၍ သွားလေသည်။ ‘တစ်သိန်းအားနှင့် ယူသော်မရ၊ တစ်ယောက်အားနှင့် ယူသော်ရ၏’ ဟု ဆိုသော စကားသည် ယောက်ျားတစ်သိန်းနှင့် မိန်းမ တစ်ယောက်၏ အားကို ညှိ၍ ပြသည် မဟုတ်ဟူ၍ ယောက်ျားပညာ ရှိတို့က ကိုယ်လိုရာ ဆွဲယူငြီးဆိုကြမည့်အရေးကို မဟာထေရ်ကျော် ကန်တော်မင်ကျောင်းသည် ကောင်းကောင်းကြီး ကြိုတင် သိမြင်ထားသည့်အလား၊ ထိုစာပိုဒ်နှင့် တစ်ဆက်တည်းပင် ရေးသား သွားတော်မူသည်ကား ‘ယောက်ျားကို စေသော် မပြီးနိုင်၊ မိန်းမကိုစေသော် မခံနိုင်’ ဟူ၍ ဖြစ်လေရာ ထိုစာပိုဒ်များ၌ ပြထားသော မိန်းမ၏ အင်အားကို မည်သည့် ဉာဏ်ကျယ်သော ယောက်ျားများ အတင်းလုမယူနိုင်ပြီ။

မဟာသုတကာရီတွင် ‘ဣတ္ထိရူပ၊ သဒ္ဓစသား၊ ဂန္ဓရသာ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာဟု၊ ငါးဖြာအပုံ၊ ဤအာရုံကား၊ မြေးထုံမောဟ၊ ဤလောက၌ ၊ ရာဂမကင်း၊ ကိုယ်တွင်းမဆိတ်၊ ယောက်ျားစိတ်ကို၊ မပိတဆိုနိုင်၊ ယိမ်းယိုင်ကိုယ်လုံး၊ ကျုံး၍

ပစ်သို့၊ ပြစ်ပြစ်ကုန်စင်၊ မွေမမြင်အောင်၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကင်း၊ မကြွင်းစေကြောင်း၊
စိတ်ကောင်းဟူသမျှ၊ ပြုန်းပြုန်းကျ၏ ' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ 'အက္ခဏဝေဒိ၊
တတ်ခေါင်ထိသား၊ လေးကြီးအရာ၊ လိမ္မာလေ့ကျက်၊ လျှပ်တပြက်တွင်၊
အဆက်အဆက်၊ ခုနှစ်ချက်နှင့် ရှစ်ချက်လျင်လျား၊ ပစ်နိုင်အားသည့်၊ ယောက်ျား
တို့လျက်၊ တချက်လွှတ်လျှင်း၊ မြားတစင်းသာ၊ နှစ်စင်းပူးပြိုင်၊ မလွှတ်နိုင်ကြ၊
မိန်းမတိုပမှာ၊ ရူပါသဒ္ဒ၊ ဂန္ဓရသာ၊ ဖောဌဗ္ဗာဟု၊ ကိလေသာရုံ၊ ဆိပ်ပုံငါးစင်း၊
တချက်ချင်းဖြင့်၊ မကင်းရာဂ၊ ပုရိသကို၊ ကျန်ရမဟဲ့၊ ကြွင်းမဲ့အရှောင်၊
ကုန်အောင်တပြိုင်၊ ရွယ်ဆိုင်ခဏ၊ ပစ်နိုင်ကြ၏၊ ဘာဝကိစ္စ၊ ထိုမိန်းမတို့၊
ကာမသတ္တု၊ အစုငါးပုံ၊ လိုမျိုးစုံအောင်၊ အာရုံ ၅ ပါး၊ ကျင်းမထားပြီး၊
ယောက်ျားတို့ကို၊ အလိုသွေးဆောင်၊ တွေ့တိုင်းလှောင်၍၊ ရအောင်ဘန်းပြ၊
ရစ်နိုင်ကြကူ' ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးသည် မိန်းမနှင့်
ယောက်ျား အင်အား မည်သူက တကယ်ကြီးမားသည်၊ မည်သည့်အတွက်
ကြီးမားသည်ကို ထုတ်ဖော်ဝန်ခံထားသည်။

ယောက်ျားမှာ သတ္တိရှိ၏ ။ မိန်းမမှာ ဇွဲရှိလေသည်။ သတ္တိမှာ တစုံတခုကို
စ၍ လုပ်ကိုင်ဝံ့သော၊ လုပ်ကိုင်တတ်သော စိတ်ဓာတ်သာ ဖြစ်လေသည်။ ဇွဲမှာ စ၍
လုပ်မိသော အလုပ်နှင့် တကွ၊ ထိုအလုပ်၏ တာဝန်အရပ်ရပ်ကို အဆုံးတိုင်
နောက်မဆုတ်ဘဲ ဇွတ်နှစ်၍ ဆက်လက်လုပ်ကိုင် ခံယူနိုင်သော
အင်အားဖြစ်လေသည်။ ယောက်ျားသည် သတ္တိသာရှိ၍ ဇွဲမကောင်း၊ မိန်းမမှာ
ဇွဲကောင်း၍ သတ္တိမရှိချေ။ ဤကား ယေဘုယျသဘော ဖြစ်လေသည်။ သတ္တိ
သမားသည် စရံသာစ၏၊ မဆုံးချေ။ ဇွဲသမားသည် မိန်းမယူသောအခါ သတ္တိရှိသော
အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လေသည်။ သို့သော် သူ၏ သတ္တိသည် ကလေးမွေးသောအခါ
ကလေး၏ ဒဏ်ကို ခံယူနိုင်သည်အထိ အစွမ်းမထက်ချေ။ အိမ်ထောင်ပြုပြီးသည့်
အခါ အိမ်တွင်းရှိ အိမ်ထောင်ဝန်အမျိုးမျိုး၊ ထမ်းနိုင်သည်အထိ အစွမ်းမရှိချေ။
သို့ဖြစ်၍ ပို၍ လွယ်သော အိမ်ပြင်ထွက်၍ စီးပွားရှာသော အလုပ်ကို လုပ်လေသည်။

မိန်းမများက ဇွဲကောင်းသူများဖြစ်၍ တည်မိသော အိမ်ထောင်၏ တာဝန်အရပ်ရပ်ကို မရွေးချယ်ဘဲ ရဲဝံ့စွာ နေ့နှင့်အမျှ ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့လေသည်။ မြို့ကြီးပြကြီးများ၊ နိုင်ငံကြီးများ၊ လူမျိုး များသည် ယောက်ျားများ၏ သတ္တိကြောင့်ကြီးကျယ်ထွန်းကားကြသော်လည်း မိန်းမများ၏ ဇွဲမပါရှိလျှင် ထိုမြို့ကြီး၊ ပြကြီး၊ နိုင်ငံကြီးနှင့် လူမျိုးကြီးငယ်တို့မှာ အရှည်တည်တံ့နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိချေ။

ယောက်ျားသည် ရှေ့ကသွားသူဖြစ်၏ သို့သော် နောက်က ကပ်၍ လိုက်မည့်သူမရှိလျှင်ရှေ့ ကသွားနေသောအလုပ်ကို အနှေးနှင့်အမြန် ငြီးငွေ့ကာ စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်မည်သာ ဖြစ်လေသည်။

နောက်က ကပ်၍ လိုက်နေသူသည် မိမိထက်ညံ့သူ ဖြစ်သည်။ မိမိထက်အားနည်းသူဖြစ် သည်။ မိမိကိုသာ မှီခိုနေရသူဖြစ်သည်ဟူ၍ ၎င်း၏ စိတ်တွင် ပိုင်ပိုင်ကြီး ယူဆသဘောပေါက်ပါမှလည်း ထိုယောက်ျားသည် ရှေ့ကသွားသောအလုပ်ကို လုပ်မည် ဖြစ်လေသည်။ ရှေ့ကသွားသော အလုပ်တွင် သာယာနိုင်မည်ဖြစ်လေသည်။ ထိုနည်းဖြင့် ထွက်ပေါ်ရရှိသည့် သာယာသော စိတ်ကလေးကြောင့်သာ ယောက်ျားတို့၏ ဇွဲဆိုသောစကားမှာ ပေါ်လာရလေသည်။ ဤမျှလောက်စကားဖြင့် ယောက်ျားနှင့်မိန်းမတို့၏ သဘောတရားတို့ နားလည် သင့်နိုင်ပေပြီ။

ယောက်ျားတို့သည် ကမ္ဘာနှင့်တကွ ကမ္ဘာ့လုပ်ငန်းခွင်ကြီးများကို အုပ်ချုပ်ကြ၏ ထို့သို့ကမ္ဘာ ကိုအုပ်ချုပ်သော ယောက်ျားများကို မိန်းမများက နေအိမ်တွင် တစ်ဖန် အုပ်ချုပ်ကြပြန်လေသည်။

သူတပါးကို နှိပ်ပေးနေရသူသည် ထိုသို့ နှိပ်ပေးရသည့်အခါတိုင်းတွင် ကိုယ်တိုင်တစ်လှည့် အနှိပ်ခံကြည့်ချင်လေသည်။ ယောက်ျားများသည် ကမ္ဘာလူသူရေးရာတို့ကို နေ့စဉ်နှိပ်ပေးနေကြ၏ ။ သို့ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် အလုပ်ခွင်မှပြန်၍ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ အနားယူသည့် သဘောနှင့်

အနှိပ်ခံချင်ကြလေသည်။ သို့ပေသော် ၎င်းစိတ်တွင် မိမိတို့အား နှိပ်ပေးသူများသည်
မိမိတို့နှင့် တန်းတူလူများမဟုတ်။ မိမိတို့ကို မှီခိုနေရသဖြင့်
မိမိတို့ပအလိုအတိုင်းလုပ်ကိုင်ရသော

အစေအပါးအသုံးတော်ခံများသာဖြစ်သည်ဟု၍ ထင်မှတ်ယူဆလိုကြလေသည်။
ဤကား ယောက်ျားတို့၏ စိတ်ကြီးဝင်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်
ယောက်ျားတို့က ရှေ့က သွားနေသော လောက၌ မိန်းမတို့မှာလည်း ရှေ့ကသွားရန်
သတ္တိမရှိသောအချိန်တွင် မိန်းမများနှင့် ပတ်သက်၍ ယောက်ျားများပြောရာသည်
တင့်တယ်နေလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် ယောက်ျားသည် မိန်းမနှင့် ကင်း၍
မဖြစ်နိုင်။ မိန်းမသည် ယောက်ျားနှင့် ကင်း၍ မဖြစ်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
အထောက်အပံ့ ကျေးဇူးအတုံ့အပြန် ပြုနေကြရသည်။ ထိုကျေးဇူးသည်
နှစ်ဦးစလုံးအတွက် ကောင်းသည်ဟု မျှတစွာယူတတ်လျှင် မိန်းမသည် ယောက်ျား၏
အကောင်းဆုံးအဖော်၊ ယောက်ျားသည် မိန်းမ၏ အကောင်းအဆုံးအဖော်ဟု
နားလည်လာကြလျှင် တစ်ဦးက တစ်ဦးထက် ဘာဖြစ်သည်၊ ညာဖြစ်သည် ဆိုတော
နိုင်ထက်စီးနင်း စကားမျိုး ရပ်စဲသွားကာ အသက်ရှင်နေသည့်
အချိန်ကာလကလေးအတွင်း ခွန်းကြီး ခွန်းငယ် ပြောရသော စကားစစ်ပြေငြိမ်း၍
အိမ်ထောင်ချမ်းသာမှုကို ရကြလိမ့်မည်။

တိုင်းပြည်တစ်ပြည်သည် အိမ်ထောင်ပေါင်းများစွာ၏
စုဝေးရာပင်ဖြစ်ရာ အိမ်ထောင်ချမ်းသာမှုကိုရလျှင် တိုင်းပြည်ချမ်းသာမှုကို
ရနိုင်လေသည်။ လင်မယားရန်ဖြစ်လျှင် နှစ်ယောက်စလုံးတွင်
အစာကြေမည်မဟုတ်။ ယောက်ျားအစာမကြေလျှင် ဝေဒနာရမည်။ ထိုဝေဒနာသည်
ယောက်ျား၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အလုပ်တာဝန်များကို ကောင်းကောင်းလုပ်၍ မရ
အောင် နှောက်ယှက်ဖျက်ဆီးလိမ့်မည်။ ယောက်ျား၏ တာဝန် ယွင်ပျက်လျှင်
တိုင်းပြည်နိုင်ငံရေးရာ ၌ ထိခိုက်လိမ့်မည်။ မိန်းမအစာမကြေလျှင် ဝေဒနာရမည်။
ထိုဝေဒနာသည် ယောက်ျား၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အလုပ်တာဝန်များကို

ကောင်းကောင်းလုပ်၍ မရအောင် နှောက်ယှက်ဖျက်ဆီးလိမ့် မည်။မိန်းမ၏ တာဝန် ယွင်ပျက်လျှင် အိမ်ထောင်၌ ထိခိုက်လိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ထိခိုက်လျှင် တိုင်ပြည်လည်း ထိခိုက်လေသည်။

ကျောင်းလာခါနီး ဆရာကတော်နှင့် အိမ်က စကားများလာ၍ ကျောင်းသားများအား ဖိပြီးမာန်မဲ ကြိမ်းမောင်း ရိုက်နှက်သော ဆရာများကို ကျွန်ုပ်တို့ အကြိမ်တစ်ခါမက ကိုယ်တိုင်မတွေ့ဖူးလျှင် ယုတ်စွအဆုံး တစ်ဆင့်စကား ကြာကောင်းကြားဖူးခဲ့ကြပေလိမ့်မည်။

နိုင်ငံသစ်တစ်ခု ထူထောင်ရာ၌ မိန်းမနှင့်ယောက်ျား၊ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ကိုယ်စီကိုယ်စီ တာဝန်အရေးကြီးပုံကို နှစ်ဖက်စလုံးက သိမြင်၍ နှစ်ဖက်စလုံးက စိတ်ထားကောင်းကောင်းဖြင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်သွားပါမူ အလိုရှိအပ်တောင့်တအပ်သော နိုင်ငံတော်ကြီးကို မြန်မြန်ကြီး ထူထောင်နိုင်မည့်အပြင် ကြာကြာကြီးလည်း တည်တံ့နေနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။ ယခုအထိ ထို့သို့ သဘောမပေါက်ကြသေး၍ မိန်းမများ၏ အစွမ်းကို ရှုတ်ချသူ၊ အထင်သေးသူ၊ အသုံးမဲ့ပြု၊ ရန်လုပ်သူတို့ အမြောက်အမြား ပေါ်ထွက်နေကြလေသည်။

ဤကိုသဘောပေါက်ရန် မည်သူက တာဝန်ယူမည်နည်း။ မိန်းမကလော၊ ယောက်ျားကလော။

ယခင်တစ်ခတ်က နိုင်ငံရေး၊ တိုင်ပြည်ရေးတွင် မိန်းမများ၏ ဝိသေသထူးခြား စွမ်းအားများကို မည်သို့ အသုံးပြုနိုင်သည်ကို ‘မမလေး’ အမည်ခံဆောင်းပါးရှင်သည် ဂျာနယ်ကျော် တွင်မကြာမကြာ ရေးသားလာခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိပေသည်။ ထိုဆောင်းပါးများသည် အလွန်အရေးကြီးသည့် ဆောင်းပါးများဖြစ်သည်ဟု ယူဆနေသော မှောင်အတိကျနေသည့် မိုးကောင်းကင်တွင် လျှပ်စစ်ပြတ်သကဲ့သို့ တစ်ချက်တစ်ချက်တွင်မှ ဝင်းလက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ယခင်ခေတ်က အနည်းငယ်သော ချွင်းချက်မှ တပါး ရုပ်ရှင်များ၊

ဝတ္ထုများ၊ ပွဲများတွင် မိန်းမ သည် အရေးကြောင်း တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာက
ထိုအရေးအကြောင်းမှ လွတ်မြောက်ရန် တစ်စုံတရာ အားမထုတ်ဘဲ
ယောက်ျားကိုဖက်ပြီးငိုနေသည့်အကြောင်းကိုသာ သရုပ်ပေါ်အောင်ပြ ခဲ့လေသည်။
ယောက်ျားများ၏ ပညာဖြင့် အကြံရကြပ်နေသော အကျပ်အတည်းမျိုးထဲမှ
မိန်းမကိုယ်တိုင်က လွတ်မြောက်အောင် ကြံစည်ရုန်းထွက်သည့် ဇာတ်လမ်းမျိုးကိုပင်
အဖတ်မကြားအတွေ့မမြင်ခဲ့ရပေ။

သို့ဖြစ်၍ ယခုဤဝတ္ထုကလေးကို အမှားရေးရန်အတွက် ကျွန်ုပ်
ကြိုတင်ဖတ်ရှုခွင့်ရသဖြင့် ဖတ်ရှုကြည့်သောအခါ များစွာလိုအပ်သော
ဝတ္ထုမျိုးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက်မိပေသည်။ ဤဝတ္ထုမျိုးကို
ယခုထားရှိသောသဘောတရားများအရ မိန်းမတစ်ယောက်သာ ရေးနိုင်ပေမည်။
ယောက်ျားတစ်ယောက်သာ ရေးရက မိန်းမကလေးနှစ်ယောက် ရှိသည့်အနက်
တစ်ယောက် ယောက်ဖြစ်စေ၊ နှစ်ယောက်စလုံးဖြစ်စေ ရန်ကုန်အထိလိုက်၍
ငိုပြလိုက်ရုံဖြင့် နှစ်ထောင့်ငါးရာကိစ္စ ပြီးသွားပေလိမ့်မည်။ ယခုသော်
မိန်းမတစ်ယောက် ရေးသည့်အတွက် မိန်းမကလေးများမှာ အကြပ်အတည်းတစ်ခုမှ
လွတ်မြောက်ရန်အကြံမယူရသေး၊ လမ်းမမြင်ရသေးစဉ်သာ ပူပန်မိကြသည်။
ထိုမျှဖြင့်မရပ်ဘဲ သာမန်မျှသာ စိတ်ကူးရှိသည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက် စဉ်းစား၍
ရနိုင်မည်မဟုတ်သော နည်းလမ်းဖြင့် အခက်အခဲမှ ဂုဏ်ယူနိုင်လောက်စွာ
ကျော်နင်းလာ နိုင်ခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့တွေ့ရှိရလေသည်။

ဤဝတ္ထုသည် စာရေးဆရာမိန်းမ၏ ဉာဏ်စွမ်းသာမဟုတ်၊ မိန်းမမျိုး၏
ငုပ်နေသော အစွမ်းကိုလည်း ပြလေသည်။ မိန်းမသည်လည်း
သူနည်းနှင့်သူအကျပ်အတည်းတစ်ခုကို ဣန္ဒြေရရ ကျကျနနကြီး ကျောနင်းကာ
ဂုဏ်ဆယ်နိုင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရပေလိမ့်မည်။ ဤဝတ္ထုပါ စိတ်ဓာတ်မျိုးဖြင့်
မိန်းမများသည်တကယ့်ဘဝတွင် အစွမ်းအစကို ပြကြမည်ဆိုပါက နိုင်ငံတော်

တည်ထောင်မှု၊ကမ္ဘာထူထောင်မှု လုပ်ငန်းကြီးများသည် ဦးထမ်းပဲ့ထမ်းဖြင့် လွန်စာလွယ်ကူ မြန်ဆန်လာပေလိမ့်မည်။

စာရေးသူက ၎င်း၏ ဝတ္ထုကို ‘သက်သက်-သက်သက်’ ဟူ၍ ပေးထားသော်လည်း ထုတ်ဝေသူများက ဤဝတ္ထုကို ‘သူ(မ)’ ဟူ၍ အမည်တပ်ချင်ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်ရေးသော ‘သူ ’ ဝတ္ထုသည် ယောက်ျားများ စိတ်ဓာတ်မွန်မြတ်ဖို့ အထူးသွန်သင်သော ဝတ္ထုတစ်ခုဖြစ်၍ ဤဝတ္ထုမှာလည်း မိန်းမများစိတ်အားယုတ်လျော့ဖို့ ကိုယ့်အစွမ်းကို ကိုယ ကျကျနနကြီးထုတ်ဖို့ အထူးလမ်းညွှန်ထားသော ဝတ္ထုတစ်ခုဖြစ်ရကား “သူ(မ)” ဟုလိုက်၍ ပေးစားအမည်တပ်ခြင်းကို ကျွန်ုပ် မကန့်ကွက်လိုသည့်အပြင် များစွားပင် သဘောကျ နှစ်ခြိုက်မိပေသေးသည်။

“သူ” ဟူရသော ယောက်ျားဝတ္ထုသည် “သူ(မ)” ဟူသော မိန်းမဝတ္ထုတစ်ခု အဖော်ရလာသောကြောင့် နှစ်ခုစလုံး ဖတ်ရှုရသော ပရိသတ်များအတွက်ပိုမိုအဓိပ္ပာယ်ပြည့်စုံကာ လောကတာဝန်ကို ကျေပြန်စွာလည်းကောင်း၊ ပြည့်စုံစွာ လည်းကောင်း ထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မျှော်လင့် ရပေသည်။

“သူ ” ဝတ္ထုထဲတွင် ပါရှိသည့် ဇာတ်လိုက် ကိုမြင့်မောင်လို ယောက်ျားမျိုးများပေါ်ထွက်ဖို့ လိုသလိုဤ “သူ(မ)” ဝတ္ထုတွင် ပါရှိသည့် ဇာတ်လိုက်သက်သက်လို မိန်းကလေးမျိုးလည်း များများ ပေါ်ထွက်ဖို့ လိုအပ်ရကား ကိုမြင့်မောင်များ၊ သက်သက်များ များပြားလာသောနေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ နိုင်ငံတော်ကြီးသည် ထိပ်တန်းရောက်ရှိ၍ ထိုထိပ်တန်းတွင် ကြာရှည်မြဲမြံစွာ တည်တံ့နေနိုင်လိမ့် မည်ဟု မျှော်လင့်ယုံကြည်ရပေသတည်း

ရွှေလင်းယုန်

လေးကြောင်းရန်ကင်းရှင်းသည့် အချက်ပေးဥဩသံသည်
တရစပ်မြည်နေလေသည်။ အဆွဲအငင်ဖြင့် ဖျစ်ညှစ်၍ အော်မြည်နေသော ဥဩသံမှာ
နားထဲမှ ရင်ထဲပေါက်အောင်ပင် စူးရှ သည်။ အကာလညဉ့်အခါ၌
ရင်နှစ်ခြမ်းကွဲအောင် ထ၍ အူနေသော ခွေအူသံကြီးလိုပင် ဥဩသံလည်း
ဆိုဆိုရွားရွား အတောမသတ် အူနေဆဲပင်။

မြေမှုန့်နှင့် မီးခိုးများ တစ်မြို့လုံးဖုံးဝေနေလျက် လူများမှာမြေကျင်ထဲမှ
လမ်းပေါ်သို့ အလျှိုလျှိုထွက်လာကြသည်။ အချို့လည်း မီးလောင်ရာဘက်သို့
ဦးတည်၍ ပြေးသွားကြသည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူတွေကို ရှောင်ရှားလျက် ‘လှ’သည်
စွတ်ပြေးလားကာ မြေကျင်ထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားသည်။ အတန်ကြမှမြေကျင်းထဲက
ထွက်လာတော့ကာ မောပန်းစွားဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချလျက်လျှောက်လာသည်။ ‘လှ’
ခေါင်းမှ ဆံပင်များမှာ ဖွာလန်ကြဲလျက် ပုံပန်းပျက် လျက်နေသည်။ မြေမှုန့်များ
လိမ့်ကျပေစွန်းလျက်ရှိသော အကျယ်ထိတို့မှာချော်လဲလာသူ ကဲ့သို့ လူမြင်မကောင်း၊
သူမြင်မကောင်းဖြစ်နေသည်။

လမ်းမပေါ်၌ အဆက်မပြတ်မြင်ရသော မြေကြီးကိုသာ
ငုံစိုက်ကြည့်လာလျက် ရင်ထဲ၌ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။ ခြေထောက်တို့ကို
အနိုင်နိုင်လှမ်း၍ လျှောက်ရ၏ ။ လျှောက်လာရင်း လှသည် ဆို့ကျပ်လာသောရင်ကို
ပေါ့ပါးသွားအောင် ငိုချလိုက်ချင်သည်။ အားရပါးရ စိတ်ရှိလက်ရှိ အော်ဟစ်၍ သာ
ငိုပစ်လိုက်ချင်သည်။ ‘လှ’ အဖို့၌ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို ငဲ့နေရသည်။ မျက်ရည်များ
ပြည့်လျက်ရှိသော မျက်လုံးကို လူမြင်မှာလည်း စိုးရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိအရာအား
လုံးတို့သည် ကွယ်ပျောက်သွားကြကုန်လျက် လှ လျှောက်နေသောမြေနှီလမ်းနှင့်
လှသာလျှင် ဤလောကကြီး၌ ရှိကာ တစ်သက်ပတ်လုံးမဆုံးနိုင်အောင်
လျှောက်နေလိုက်ချင်မိသည်။

အိမ်နှင့် နီးလာလေလေ ရင်လေသထက်လေးလေလေ။

မျက်လုံးတွင်တွဲလွဲခိုလိုက်လာကြ သော မျက်ရည်ဥများကို ဆတ်ခါချလိုက်ကာ ခေါင်းကိုပင့်၍ ရှေ့သို့ လှမ်းမျှော်ကာကြည့်လိုက် သည်။

လမ်းတစ်ဖက်၌ မြောင်းကို တံတားကလေးထိုးလျက် ဝါးထရံကာ သွပ်မိုးတစ်ထပ်အိမ်အိုက လေးရှိသည် ခေါင်းရင်းဘက်အခန်းမှ စေ့ထားသော အိမ်တခါးပေါက်ကို မြင်ရသည်။ ခြေရင်းခန်းမှာ အိမ်ရှင်ဈေးထွက်၍ သော့ခတ်ထားလေသည် အိမ်ကအထွက် စေ့ထားခဲ့သော တခါးပေါက်မှာ ဖွင့်သူဝင်သူရှိပုံမရ။ စေ့၍ ပင်နေလေသည်။ လှမှာ ပိတ်စေ့ထားခဲ့သော တံခါးကို လှမ်းကြည့်ကာ မျက်ရည်များဝဲလာသည်။

အိမ်ရှေ့ရောက်၍ လမ်းကူးတံတားလေးကို ဖြတ်နင်းမလျှင် မျက်ရည်စင်အောင် မျက် တောင်တဖျတ်ဖျတ်ခတ် ခါချလိုက်ကာ လက်ခုံနှင့် ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။ ခြေသံမမြည်အောင် အိမ်ပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်သည်။ တံခါးကို အသာကလေးတွန်းဖွင့် ဝင်လိုက်ကာ အသံမမြည်အောင် ပြန်စေ့ခဲ့ပြီးမှခြေဖျားထောက်ကာ အတွင်းသို့ဝင်သွားသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းကို ဝါးထရံနှင့် ကာခြားထားသော အတွင်းဘက်အခန်းထောင့်၌ ‘သက်သက်’ မှာ အညာစောင်ကို ခေါင်းမီးခြုံလျက် ပက်လက်လှန်လျက် အိပ်နေသည်။ ခြေသံကြား၍ မျက်နှာပေါ်မှ စောင်ကို ဆွဲလှစ်လိုက်ကာ လှကိုအားယူကာစိုက်ကြည့်သည်။

“စိတ်ပူလိုက်တာ သက်သက်ရယ်။ အဖျားတက်နေခိုက်နဲ့ ကြုံနေသလားလို့ပူလိုက်ရတာ ။ လေယာဉ်ပျံတွေလာတော့ ကျင်းထဲဆင်းနေရဲ့လားဟင်...”

လှသည် မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်ဖြင့် သက်သက်၏ မျက်နှာကို မရဲတရဲကြည့်၍ ပြောသည်။ သက်သက်မှာ အဖျားမကျသေးချေ။ ဖြူဝင်းနေသည့်

မျက်နှာကလေးမှာ ညစ်ထပ်ထပ်နှင့် နီညှိုးနေသည်။ မျက်တောင်များ စင်ကျလျက်ရှိသော မျက်လုံးများမှာ မပွင့်တပွင့်ဖြင့် အရောင်အဆင်းပင်းမရှိသလောက်မှန်းဖျော့နေသည်။

“မထနိုင်တာနဲ့ ကျင်းထဲဆင်းတော့ဘူး၊ ဗုံးတွေကြဲတော့ လှနဲ့ ဘယ်နေရာများ တွေ့နေပါမလဲနဲ့ ပူလိုက်ရတာ ၊ ဥဩသံကြားကတည်းက လှအတွက် ထိတ်သွားတာပဲ”

သက်သက်သည် ချည့်နဲ့နဲ့အသံကလေးဖြင်း တစ်လုံးချင်းပြောလျက် လှ မျက်နှာကို မျက်တောင်ပင့်၍ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ လှ မလာခင် လှအတွက် တစ်ချိန်လုံး စိတ်ပူနေရှာမှာကို လှက သိလေသည်။ ‘လှ’ မှာလေကြောင်းရန် ဥဩသံကြားလျှင်နေစရာမရှိ အောင်သတိလစ်မတတ် အကြောက်မွန်တတ်သူဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပျံလာလျှင် အိမ်အောက် ဆင်းပြေးရန် အိမ်ပေါ်ကဆင်းအဆင်း အိမ်ခေါင်းမိုးနှင့် လှနှင့် အလွတ်ဘူးထင်ပြီး ခေါင်းနှင့် မြေးကြီးထိမတတ် ကုန်းထွက်ကာ ဆင်းပြေးသည့်အထိ အကြောက်မွန်သည်။ ကျင်းထဲ၌ လည်း သက်သက်ကိုတအားဖက်ထားကာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေတတ်သည်။ သက်သက်က မကြောက်ရန် အထပ်ထပ်အေးပေးရသည်။ လှအတွက် ကြောက်အားကြီးပြီးဒုက္ခဖြစ်မှာကိုပဲ စိုးပူနေရသည်။ တစ်ယောက် ကတရားလွန် သိပ်ကြောက်နေ၍ မိမိပါ အတူကြောက်နေရန် မဖြစ်တော့ဘဲ လှအတွက် လှရှေ့တွင် မကြောက်သလို သတ္တိဆောင်ကာ အကြောက်မှ သက်သာပါစေတော့ဟု ရဲပြနေခြင်းဖြင့် တစ်စစ တကယ်ပင် သက်သက်မှာ ရဲသွားတော့သည်။ ရဲလွန်အားကြီး၍ လှကပင် အပြစ်တင်ရတော့သည်။

“ထင်သားပဲ။ လှမရှိရင် သက်သက် ကျင်းထဲဆင်းမှာမဟုတ်ဘူး ဆင်းလိုက်ရောပေါ့ ... သက်သက်ရယ်။ ဒါလောက်တောင် အတင့်မရဲပါနဲ့....”

သက်သက်သည် လှအား မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေလျက် စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပြီးမှ “ဒါနဲ့ နေရာကျခဲ့တယ်မဟုတ်လား လှ ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လှမှာ နေရာကျခဲ့တယ် မဟုတ်လားဟု မေးလိုက်သော မေးခွန်းကို ရုတ်တရက် မပြောရက် မဖြေရက်နိုင်ချေ။ ရုတ်တရက်မဖြေရက်၍ တွဲလောင်းကျနေသော ခြင်ထောင်စကို လှမ်းဆွဲသိမ်းကာ ခြင်ထောင်မိုးပေါ်သို့ လုံးထွေးတင်ရင်း လည်လာသော မျက်ရည်စကို သက်သက် မမြင်စေရန် ထိုခြင်ထောင်စနှင့် မျက်ရည်ကို ပျာယီပျာယာ တို့သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သုတ်ပြီးမှ သက်သက်ဘေး၌ ထိုင်လိုက်ကာ “နေရာမကျခဲ့ဘူးဆိုပါတော့ သက်သက်ရယ် ” ဟု ခြေကုန်လက်ပန်းကျလေးသော မောသံဖြင့် ပြောပြသည်။

လှ၏ အသံမှာ သိသာစွာပျက်နေလျက် ငိုသံပါရောစွက်နေခြင်းကြောင့် သက်သက်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်မှန်မသိ ထိတ်ခနဲ ထင့်သွားသည်။

“အရောင်းအဝယ် မဖြစ်ခဲ့ဘူးပေါ့”

လူကသာ အားနည်းနေသလောက် သက်သက်၏ အသံမှာ အလွန်သွက်လက်သောအသံ၊ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင်လျက် မပွင့်တပွင့်မျက်လုံးကို ပွင့်အောင်ဖွင့်လှန်ထားကာ လှအား မျှော်လင့်စောဖြင့် မျက်တောင်မခတ် ကြည့်၍ နေသည်။

“အရောင်းအဝယ်ဖြစ်တဲ့ အထိတောင် မရောက်တော့ပါဘူး သက်သက်ရယ်...”

“အို...ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဦးမြကြီးက မယူတော့ဘူးတဲ့လား၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း မလှအေးတို့က မရောင်းတော့ဘူးတဲ့လား၊ ဘယ်လိုကြောင့်လဲ ဟင်.....”

လှက ထိုကဲ့သို့ ပြောလျှင် ဤကဲ့သို့ ပြန်လည်မေးလိမ့်မည်းကို အသိဖြစ်၏ ။ မေးလျှင်သက်သက် စိတ်မထိခိုက်အောင်ဖြေရန် တစ်လမ်းလုံးစဉ်းစားလာခဲ့ရာ သက်သက်နှင့် မျက်နှာချင်ဆိုင်

ပြောဆိုရသည့်အချိန်သို့တိုင်အောင် စဉ်းစား၍ မရ။ အဖြေအပေးရဲသလောက် အခက်ကြီးခက်နေသည်။ လူမမာ စိတ်မထိခိုက်အောင် မပြောဘဲ၊မဖြေဘဲ ဖုံးဖိထား၍ လည်းမဖြစ်။

“ဒုက္ခကြီးရောက်နေကြရတဲ့ အထဲမှာ နောက်ထပ်ဒုက္ခရောက်လာပြန်ပြီသက်သက်ရယ်....”

လှသည် သက်သက်၏ မျက်နှာကိုမကြည့်ရက်တော့ဘဲ ခေါင်းကိုသာတွင်တွင်ငုံ့လျက် ပြောပြနေသည်။ လှမှာ မကြည့်ရက်၍ လွှဲနေသည့်တိုင်သက်သက်၏ မျက်လုံးအစုံသည် လှထဲမှ ခွာလိမ့်ဦးမည်မဟုတ်ဟု တွေးမိကာ လှမှာ မျက်နှာကို မမော့ဝံ့ဘဲဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ...လှ၊ ဟင်....လှ”

သက်သက်၏ အသက်မရှူဘဲမေးနေသံကြောင့် လှမှာ ပူထူသွားကာ တော်တော်နှင့်ပင် မပြောနိုင်ချေ။ ပြောနိုင်အောင်စိတ်ကို တင်းရသေး၏ ။ အသံမတုတ်ယင်စေချင်ကာ မှ လှအသံမှာ သိသိသာသာ တုန်တုန်ယင်ယင်ကြီး ထွက်သွားသည်။

“ဦးမြကြီး ပေးလိုက်တဲ့ ငွေထုတ်ကြီး ကျပျောက်သွားတယ် သက်သက်ရယ်”

“ဟင်”

သက်သက်၏ အသံသည် နာကြည်းသဖြင့် ဆွေးမြည့်နေသော အက်သံမျိုးဖြင့် ရှည်လျားစွာ ပင် ဆွဲမြည့်သွားသည်။ ကြေကွဲစရာ ပိုးကောင်းနေ၏ ။

လှမှာ ဖွင့်မပြောရခင်ကသာ မငိုမိအောင် ချုပ်တည်း၍ မရနိုင်ဘဲ မျက်ရည်များတပေါက် ပေါက်ကျလာကာ ခေါင်းကို ငုံ့မြဲငုံ့ထားရင်း ရှိုက်၍ ငိုနေသည်။

လှ ငိုနေတော့မှ သက်သက်သည် လှထံမှ မျက်လုံးကို
ခွာလိုက်ကာလေးလံစွာဖြင့် ပြန်မှိတ်ထားလိုက်သည်။ အမှန်စင်စစ် လှနှင့်သာ
အတူတူရော၍ သက်သက်ပါ ငိုလိုက်ချင်သည်။ ဖြစ်လာသည့်အဖြစ်က
ငိုချင်စရာကောင်းလှသည်။ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်လာသော ဒုက္ခကြီးမှာ ငိုဖို့
ရာပင်ရှိတော့သည်။ ငိုရမှာလည်း အခက်၊ လှ ပိုမိုစိတ်မကောင်းမှာ
မဖြစ်စေချင်ခြင်းကြောင့် လှနှင့်ရော၍ မျက်ရည်မကျမိစေရန်
အောင့်အည်းချုပ်တည်နေရသည်။ အတွင်းကျိတ် ကျိတ်မှိတ်ပူ ဆွေး
ခံစားနေရသောအသွင်မှာ ပေါ်နေကာ တစ်မျက်နှာလုံး ညိုမည်းနေသည်။

သက်သက်မှာ တစ်စုံတစ်ရာမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားခြင်းကြောင့်
လှသည် ဖျတ်ခနဲ သက်သက်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်
စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်သွားရှာကာ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်စွာ ဆွေးလောင်းနေသော
ပုံပန်းကိုကြာရှည်မကြည့်ရက် မရှုရက်လျက် “သက်သက်ရယ်” ဟု လှမ်း
ခေါ်လိုက်ကာ ပူခြစ်နေသော လက်ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

သက်သက်၏ မျက်လုံးများသည် မပွင့်တပွင့် ပြန်ပွင့်လာသည်။
ခြေရင်းဘက်သို့ ခပ်စင်းစင်းစိုက်ထားလျက် ငြိမ်သက်စွာဖြစ်နေပြန်သည်။
ရင်တစ်ခုသာ နိမ့်ချည်မြင့်ချည် လှုပ်ရှား လျက်ရှိသည်။ စိုက်မိစိုက်ရာ စိုက်ထားသော
အသက်ထွက်လှထွင်ခင် လူမမာရုပ်နှင့် တူနေသည်။

လှသည် သက်သက်ကို သေသေချာချာကြည့်လျက်ရှိုက်လိုက်သည်။

“ဘာလဲ...လှ”

သက်သက်ထံမှ အသံကြားရမှ လှမှာ မပြောနိုင်ပြောနိုင်ဖြင့်
ရှိုက်ရင်းငိုရင်းလျှောက်ပြောပြ သည်။

“လှ...ဦးမြကြီးဆီး အရင်သွားတယ်။ မော်တော်ကားကို
သူတို့ကြိုက်ပြီးသားမို့ အိမ်ကိုသာ မောင်းခိုင်းခဲ့ပါလို့ပြောပြီး ငွေ ၂၅၀၀ကျပ်ကို

စက္ကန့်ထုပ်ပေးလိုက်တယ်။ လှလည်းဝမ်းသာအာရနဲ့ ငွေထုပ်ကိုယူလာပြီး
မလှအေးတို့ အိမ်ကိုသွားတာပဲ။ လှတို့အတွက် ငွေ၅၀၀ ကျပ်ရမယ်လို့
ဝမ်းသာအားရဖြစ်လာတုန်း ကြိုးတံတားကြီးလည်းကျော်ရော
ဥဩမှုတ်သံကြားပြီးလေယာဉ်ပျံ တွေလာတာပါပဲ။ ပထမကျတဲ့ ဗုံးသံဟာ လှတို့
စုပြုံဝင်နေကြတဲ့ အေးကျင်းနဲ့ သိပ်နီးတာပဲ။ အေးကျင်းထဲမှလည်း တစ်ယောက်ပေါ်
တစ်ယောက်ထပ်နေကြတာပဲ ဘယ်လောက် မနီးတယ်၊ နီးတယ် ဝပ်နေတဲ့ လူတွေ
မြောက်တက်သွားတာပဲ။ လှဖြင့် သေရောအောက်မေ့တာ။
နောက်တော်တော်ကလေး အသံစဲသွားတော့ ကျင်းနဲ့နီးတယ်ဆိုပြီး လူတွေ
အတင်ထွက်ပြေးကြ ပြန်တော့ လှလည်း ဘယ်နေခဲ့မလဲ။ သူတို့ပြီရာနောက်
လိုက်ပြေးတာ။ ပြေးနေရင်းပါပဲလေယာဉ် ပျံက ခေါင်းပေါ်ရောက်လာတာနဲ့
ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်အောက် ဝင်ပြီး ဝပ်လိုက်တယ်”

သက်သက်၏ တစ်ချိန်လုံးတွေးစိုက်နေသော မျက်လုံးကလေးသည်
လည်လာလျက် လှဘက်သို့ ထောင့်ကပ်လျက်ကြည့်လိုက်သည်။ လှ
ဘယ်လောက်ကြောက်လိုက်မလဲဟု တွေးမိသော အသိဖြင့်
ညှိုးငယ်စွာကြည့်ရှုနေသည်။

“ဖြစ်ရလေ လှရယ်....၊ ငွေထုပ်ပျောက်တာ ဘယ်တော့မှ သိသလဲ”

“ရန်ကင်းတဲ့ ဥဩဆွဲတော့မှ သိရတယ်။ သတိရတော့ လက်ထဲမှာ
ငွေထုပ်မရှိတော့ဘူး။ သိသိချင်း ဝင်ခဲ့တဲ့ ကျင်ထဲပြန်ပြေးရှာတော့ မတွေ့တော့ဘူး။
ကွမ်းယာဆိုင်အောက်မှာလည်ရှာ တာပဲ။ မတွေ့တော့ဘူး။
လှကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ဘယ်လွှတ်ချမိမှန်းမသိတော့ဘူး...”

လှသည် ရှေ့ဆက်၍ မပြောနိုင်အောင် တိုးလျက် ရှိုက်ငိုလျက်ရှိသည်။

“လှတွေ့လို့ ကောက်ယူသွားမှာပေါ့ လှရယ်”

သက်သက်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။ သက်သက်မှာ

ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ငိုငိုသွားသည်။

သက်သက်သည် လှဝင်လာကတည်းက ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆူဆူညံညံပြေးဝင်လာရာ နေရာမကျခဲ့ခြင်းကို ရိပ်မိသော်လည်း ငွေထုပ်ပါ လုံးလုံးကျပျောက်ခဲ့လိမ့်မည်ဟု မတွေးမထင်မိခဲ့ချေ။ လှကိုလည်း အပြစ်မတင်လိုပေ။ အကြောက်ကြီးကြောက်ပြီး လူပါ အန္တရာယ် မဖြစ်သွားတာကိုပင် တော်ပါသေးရဲ့ဟု အောက်မေ့ရတော့သည်။ မိမိတို့ နှစ်ယောက် စလုံး၏ ကံတူအကျိုးပေး၊ ဘဝဆိုး၊ အဖြစ်ဆိုးကိုသာ အကြောင်းချလျက် တစ်စုံတစ်ရာ ကြေကွဲလျက်ရှိသည်။

“ရှာလိုမတွေ့တော့လေ စိတ်ညစ်လိုက်တာမှ သက်သက်ရယ် သေချင်ရော။ စောစောက ဗုံးထဲပါသွားရင်လည်း အကောင်းသား.....”

“အို...လှရယ်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲကွယ်”

လှ၏ ရှိုက်သံငိုသံတို့သည် ရင်ထုမနာကြီးဖြစ်သွားသော သက်သက်၏ အသည်းနှလုံးကို လာ၍ ရိုက်ခတ်နေကြသည် သက်သက်သည် ရင်ကို လက်ဖြင့်ဖိလျက် လှဘက်သို့ စောင်းလိုက်သည်။

“ဦးမြကြီးမျက်နှာကို လှမကြည့်ဝံ့ဘူး သက်သက်ရယ်။ သူ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုကြည့်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ပြောရမှာလဲ။ ဒါဖြင့် သူတို့အိမ်ကို လှ အကျိုးအကြောင်းသွားမပြောရသေးဘူးပေါ့...”

“ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ သက်သက်ရယ်။ လှဖြင့် စဉ်းစားလို့မရတော့ဘူး။ ယုံမှ ယုံပါ့မလားဆိုတာကလည်း တစ်ချက်။ ယုံပါရင်လည်း သူတို့မှာ ဘာမှရှိရာတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီအဘိုးကြီး ရိုးသားတာ ယုံကြည်လွန်းလို့သာ ရန်ကုန်ကလူတွေက ဝယ်ထားပါဆိုပြီး ငွေပေးလိုက်ကြတာ။ လှတို့ ဘယ်လိုလုပ် စိုက်လျော်ကြမလဲ။ လှတို့မှာ...”

လှမှာ ရှေ့သို့မဆက်နိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုးကြွေးလျက်နေသည်။

သက်သက်မှာ လှကို မမြင်တော့ဘဲ လှငိုသံကို
မကြာတစ်ချက်ကြားတစ်ချက်နှင့် နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်လုမတတ် ကိုက်ထားသည်။

သက်သက် မှိတ်လိုက်သောမျက်လုံးထဲဝယ် ကွယ်လွန်သွားကြသော
မိဘနှစ်ပါးကို ရှေ့ဦးစွာမြင်လာ၍ ပူလောင်သွားသည်။

သက်သက်မိဘများနှင့် လှမိဘများမှာ အိမ်ချင်းကပ်လျက်
ဆွေမျိုးမကချစ်ခင်ရင်းနှီးကြ သည်။ သက်သက်ကလည်း တစ်ဦးတည်းသောသမီး။
လှက လည်းတစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ် သည်။ သက်သက်နှင့် လှမှာ
ညီအစ်မလားဟု မသိသူတိုင်းကအောက်မေ့ရသည်။ ဆယ်တန်းအောင်ကာမှ
ဆရာမလုပ်သောလှက ဆရာဖြစ်သင်ကျောင်းသို့ ၊ သက်သက်က
ကောလိပ်ကျောင်းသို့လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။ ရန်ကုန်မှ ကျောင်းပိတ်တိုင်း
အတူချိန်း၍ အိမ်သို့ပြန်ကြသည်။

စစ်ဖြစ်လာသည့်အခါတွင် နှစ်အိမ်ထောင်စလုံး
တစ်လုံးတစ်စည်းတည်းပေါင်းကြကာ တောရွာလေးတစ်ရွာသို့ စုရွှေ့နေကြလျက်
ဂျပန်များဝင်လာမှ ပဲခူးအိမ်သို့ ပြန်နေကြသည်။

လှက ရန်ကုန်သွားလည်ချင်သည်ဟု ပူဆာလွန်း၍
နှစ်ယောက်သားရန်ကုန်သို့ ခေတ္တလာလည်နေကြခိုက် အိမ်ကြီးနှစ်အိမ်စလုံး
ဗုံးထဲပါသွားကြလျက် မိဘများ၏ အလောင်းများပင် မမြင်လိုက်၊
မတွေ့လိုက်ကြရတော့ဘဲ မီးလောင်းကျွမ်းထား၍ ပြာပုံအုတ်ပုံမည်း
မည်းကြီးများသာ တွေ့ကြရတော့သည်။

ရန်ကုန်ခရီးအတွက် ယူသွားကြသော သားရေသေတ္တာကလေး
တစ်ယောက်တစ်လုံးစီဖြင့် သာတစ်သက်လုံးသွားရမည့်
ဘဝခရီးအတွင်းကြွင်းကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ ဤအိမ်ခန်းကလေးကို
ငှားရမ်းနေထိုင်လျက် ကိုယ်တွင် ဝတ်စားထားသော

လက်ဝတ်လက်စားကလေးများကို တတိတိ ထုခွဲရောင်းချကြကာ
စားသောက်နေထိုင်ကြရသည့်အဖြစ်မှ အလုပ်ရှာကြရင်း သက်သက်မှာ
ငှက်ဖျားရောဂါစွဲကပ်ပြီး လဲရသည့်အခြေရောက်လေ၏။

လှမှာ မြို့ပေါ်တွင် ခေတ်ပျက်သူဌေးသမီးကလေး တစ်ယောက်ကို
စာသင်ရသော အလုပ်ကို ကံကောင်းထောက်ပံ့၍ လခ ၅ဝိ နှင့်ရကာ လခ ၅ဝနှင့်
သက်သက် မမာ သည်ကို တစ်ဖက်က ပြုစုရင်း ဆင်းဆင်းရဲရဲ
ခြစ်ခြုတ်နေထိုင်ကြရသောဘဝ။

သက်သက်သည် ဗုံးထဲပါသွားကြသော မိဘများကို တသသ
ကြေကွဲလျက်မှ အားကိုးရာမရှိ ကံတူအကျိုးပေး နှစ်ယောက်သား ကျန်ရစ်ခဲ့
ရသည့်ဘဝ။ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေရသည့် အထဲ ကြီးမားလှသည့် လှိုင်းလုံးကြီးက
ထပ်ဆင့်၍ ပုတ်ရိုက်လိုက်ခြင်းဒဏ် ကို ရုန်းကန်နိုင်ကြမလားဟု စိတ်အား
လျော့ကျသွားသည်။

မိမိက အားလျော့နေလျှင် ‘လှ’ မှ ကိုးကွယ်ရာမရှိအောင် အားငယ်၍
သွားပေတော့မည်။ နဂိုကလည်း စိတ်ပျော့ဖြစ်၏။ အရာရာတိုင်းသူ့ အစွမ်း သူ့အစ
မသုံးတတ်။ မိဘများမရှိမှ ပို၍ အားငယ်နေတတ်လျက် သက်သက်ကိုသာလျှင်
တွယ်တာအားကိုးနေကာ အစစအရာရာ စိတ်ကူးစိတ်သန်းမရှိ။ လှသည်
ကလေးတစ်ယောက်နှင့် မခြားနားဘဲ ဘဝ၏ ဖိနှိပ်မှုကို
အရှုံးပေးမည့်သူကလေးဖြစ်သည်။

“သက်သက်ရေ...မလှအေးတို့က သူတို့ကားကို ၂ဝဝဝ ရရင်
ရောင်းမယ်။ အမြတ် ရအောင်စပ်လို့ ပြောထားတယ်လေ။ ဟော...
အခုဦးမြကြီးနဲ့တွေ့ခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်က သူ့ကျေးဇူးရှင်တွေက ကားလိုချင်နေသတဲ့။
လှက ၂၅ဝဝိ လို့ပြောခဲ့ပြီ။ ၅ဝဝ မြတ်တော့မှာ သေချာတယ်။ သူမနက်ဖြတ်
ငွေသွားယူမတဲ့”

ယမန်တစ်နေ့က ဝမ်းသားအားရကြီးဖြင့်

ရွန်းရွန်းဝေပြောခဲ့လေသလောက် ယနေ့တွင် ဒူးပေါ်မေးကလေးတင်၍
တရှုပ်ရှုပ်ငိုကြွေးနေသော လှအဖြစ်မှာ သနားစရာကောင်းနေတော့ သည်။
ဝမ်းသာစရာရှိလျှင် သူ့လောက်ဝမ်းသာတတ်သူလည်းမရှိ။ဝမ်းနည်းစရာရှိလျှင်
သူ့လောက် ဝမ်းနည်းတတ်သူလည်းမရှိ။လှသည် တရှုပ်ရှုပ်ငိုနေရာမှ သွားလေသူ
မိဘများကို တမ်းတကာ အားပါးတရ ငိုကြွေးနေသည်။

“တိတ်ပါ လှရယ်။ ကံစီမံတဲ့အတိုင်းပေါ့။ လှ ငိုနေတော့
သက်သက်ဘယ်လိုကြုံရမှန်း တောင် မသိတော့ဘူး”

လှသည် မျက်ရည်များကို သုတ်လျက် ရှိုက်ကာ၊ ရှိုက်ကာဖြင့်...

“ဦးမြကြီးကို လှ ဘယ်လိုသွားပြောရမလဲ ဟင်... ” ဟုမေးလိုက်သည်။

“လှချည့်သွားပြောလို့ မဖြစ်ပါဘူး။ သက်သက်ပါ လိုက်ပါ့မယ်...”

“သက်သက် ထမှ မထနိုင်ဘဲဟာ.... ဘယ်လိုလိုက်လို့ ဖြစ်မလဲ။

အအေးမိမှာပေါ့။ လှ ဘယ်လိုပြောမယ်ဆိုတာ နားထောင်ပြီးမှ ဒီကိစ္စ
ကျေကျေနပ်နပ်ဖြစ်အောင်ပြောကြရမှာ။ လှပြောတတ်မှာလား...လှနဲ့ မဖြစ်ပါဘူး။”

လှမှာ ငိုနေ၏ ကိစ္စပြေပြစ်အောင် မိမိထက် သက်သက်ကာ
ကြံနိုင်ဖန်နိုင်သည်မို့ သက်သက်နှင့်မှဖြစ်မည်ကို သိနေသည်။ သက်သက်မှာ
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်အားကိုး၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြံစည်လျက်
အမြော်အမြင်ရှိသည်။ အဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသည်။ သက်သက်မပါဘဲ မဖြစ်။
သက်သက်ကို လိုက်စေချင်သည်က တစ်ဖက်၊ နေမကောင်းနေ၍ မခေါ်ချင်သည်က
တစ်ဖက်....။

သက်သက်မှာလှ ချည်တုံချတုံ ငိုနေပုံကို ရိပ်စာမိကာ...

“ငှက်ဖျားဟာ တက်တုန်းသာ မလှုပ်ချင်တာပါ။ သက်သက်

အဖျားကျပ်ပြီ။ လိုက်ခဲ့မယ်” ပြောလိုက်သည်။

“လှ ဦးမြကြီးကို ဒီခေါ်လာမယ်လေ၊ မကောင်းဘူးလား”

“ဘယ်ကောင်းမလဲ လှရယ်... သူ့ကို ကိုယ်ကသွားပြီး

တောင်းပန်ရမယ့်ကိစ္စ၊ သူ့ကို ကိုယ်ကခေါ်ပြီး တောင်းပန်လို့ ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။ သက်သက် ဖြည်းဖြည်းလျှောက်သွားမှပေါ့။ ထူး....ထူး..... သက်သက်ကို ထူပေး...”

လှသည် သက်သက်ကို ဖက်၍ ဖြည်းညင်းစွာ ထူပေးလိုက်သည်။

သက်သက်မှာ စိတ်တင်းလျက် ထ၍ ရပ်လိုက်ကာ တန်းတွင်တင်ထားသော ရှောစောင်ကလေးကို လှမ်းယူ လိုက်သည်။ စောင်ကလေးကို ခေါင်းမှာ သိုင်းခြုံကာ အိမ်သော့ခတ်လျက် နှစ်ယောက်သား ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဦးမြကြီးအိမ်ကလေးကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှမြင်ရလျက် ဦးမြကြီးကိုယ်တိုင် အိမ်ဝတွင် ထွက်ရပ်က တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မျှော်နေမှန်း တွေ့ကြရသည်။

သက်သက်မှာ မောဟိုက်လာသည်။ ခြေတစ်လှမ်းနှင့် တစ်လှမ်း ခွန်အားညှစ်ထုတ်ကာ လှမ်းသွားရသဖြင့် ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသည်။ မျက်လုံများမှာပြာသွားလိုက်၊ ပြာသွားလိုက်၊ စိတ်နှင့် ဇွဲမှာ ကြိမ်နှင့်တို့နေသကဲ့သို့ နှေးကွေးတိုင်း တို့နှင့်ပေးနေ၏။ လှက ဘေးမှဖေးမ၍ တွဲလာသည်။ အသက်ရှူသံပြင်းလာလျှင် လှခြေထောက်များမှာ တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာလေးဖြင့် သက်သက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သက်သက်က ဆက်၍ လှမ်းသည်။ သူ့ဟာသူလည်း စိတ်မကောင်း၊ သူ့ဒုက္ခပေးတာဟု သက်သက်ကို သနားမိသည်။ လမ်းတွင် စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြ...

ကုက္ကိုပင်အနီးရောက်လျှင် သက်သက်သည် ခေတ္တရပ်နားမည်ပြုပြီးမှ မဟန်နိုင်၍ ထိုင်ချလိုက်သည်။ အသက်ကို ပြင်စွာရှုလျက် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် “လှ...ဟိုမှာ ဦးမြကြီး။ သွားသာခေါ်ချေတော့၊ သက်သက် မောပြီ။ ဒီနားကို ခေါ်လာကွယ်” ဟု ကတုန်ကယင်ပြောရင်း ရင်ထဲက တလုပ်လုပ်ကြောင့်မျက်လုံးကို စုံမှတ်ထားလိုက်သည်။

“မူးသလားသက်သက် ဟင်.... ရင်ခုန်သလား..... လှ ရင်ဝကို ဖိပေးမယ်လေ”

လှမှာ.... ပျာယာခတ်နေသည်။

သက်သက်က လှလက်တွန့်ဖယ်၍ ဦးမြကြီးအိမ်ဘက်သို့ လက်ညှိုးထူးပြကာ အသံဟူ၍ ထွက်မလား။ သွားခေါ်ရန် လက်ရိပ်ခြေရိပ်ဖြင့် တွင်တွင်သာပြနိုင်သည်။

လှသည်...ဦးမြကြီးထံသို့...ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလျှောက်သွားသည်။

ဦးမြကြီးမှာ အသက် ၆၀ ခန့်ရှိသည်။ ထိပ်လယ်တွင်

သျှောင်ပူစူးလေးထုံးထားကာတစ် ခေါင်းလုံး ဖြူဖွေးနေသည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန်
ကောင်သူဖြစ်၏ ။ သူပြုံးပုံမှာ ညင်သာသိမ်မွေ့လှသည် ။ပိမ်ချိုးကာ
ကုန်းနေသောကိုယ်ရှိ၍ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ မန္တလေးတောင်တန်းဆောင်းထဲက
တုတ်ကလေးထောက် ရပ်နေသော သူအိုရုပ်နှင့်တူလှသည်။

လှ အနားရောက်လျှင် ပြုံးလိုက်သည်။

“လှလာခဲလိုက်တာလို့ ဦးထွက်ကြည့်နေတာ။ ဟိုတစ်ယောက်က
ဘယ်သူတုံး။ သက် သက်များလား...ဟေ...ဘာဖြစ်လို့ထိုင်နေရစ်တာလဲ”

လှသည် သက်သက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ကာ “သက်သက်ပဲ ဦး၊
မမာနေဘူး၊ သက်သက်က ဦးကြီးကို သူ့ဆီခေါ်ခဲ့ပါတဲ့....”

ဦးမြကြီးမှာ ခေါင်းကြီးသွားသည်။ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်လာသော
လှကိုကြည့်လျက် ပို၍ ထိပ်ထိပ်ပျာပျာဖြစ်သွားလေကာ ချိုင့်ဝင်နေသော
မျက်အိမ်ထဲမှ မျက်လုံးနှစ်လုံးသည်။ရှေ့သို့စူး ထွက်လာသည်။

“ဟေ ဘယ်လိုဖြစ်လို့လဲ၊ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ....”

“ဟိုကျမှပဲ သက်သက်ပြောပါလိမ့်မယ်...လာပါဦး....”

ဦးမြကြီးသည်ခြေလှမ်းသွက်သွက်ကြီးလှမ်းသွားသည်။ လူမှာ
သူ့ကိုအမီခပ် သုတ်သုတ်လိုက်ရ သည်။

“သက်သက် မမာဘူးဆို....ဘာဖြစ်လို့ လိုက်လာသလဲ....”

သက်သက်သည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်နေရာမှ ဦးမြကြီးကို
မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာပျက်ကာ ပူပင်ထိတ်ပျာလာသော အဘိုးကြီး၏
အကဲကိုကြည့်လျက် ဝမ်းနည်းသွားမိတော့သည်။

“ဒုက္ခဖြစ်နေကြရတဲ့အထဲ၊ ဒုက္ခတစ်ခု ပိုလာပြန်ပြီ ဦးရယ်”

“အင်း....ဘယ်လိုဖြစ်သလဲ....”

ဦးမြကြီးသည် သက်သက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချကာ သက်သက်၏ မျက်နှာကို ပြူးတူးပြတ်ကြည့်၍ မေးသည်။

“ဦး လှကို ပေးလိုက်တဲ့ငွေဟာ မလှအေးတို့ အိမ်ဆီသွားတုန်း စောစောကဗုံးလာကြတာ လမ်းမှာမိပြီ ကျောင်ထဲဝင်ပုန်တာ၊ အနားနီးတာနဲ့ လှကနေရာရွှေပြေးရင်း ငွေထုပ် ဘယ်ကျွဲခွံမှန်မသိဘူးတဲ့၊ ရှာလို့မတွေ့တော့ဘူးဦးရယ်....”

ဦးမြကြီးမှာ ရုပ်သေးထဲက အရုပ်အတိုင်း ဇက်ကျိုးကာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။

သက်သက်ဘေး၌ ထိုင်နေသော လှမှာ မျက်ရည်တွေ ဝဲနေလျက် လက်ညှိုးကလေးနှင့် မြေကြီးကို တွင်တွင်ခြစ်ကာရင်ထဲ၌ ဖိုရှိုက်နေသည်။

သက်သက်သည် မျက်ခုံနှစ်ဖက်ကိုချီကာ တုံ့ဆိုတာဝေပြုလျက် ပေတစ်ရာကို ငေးစိုက် လျက်နေသည်။

ဦးမြသည်တစ်ခဏငြိမ်သက်လျက် ဇက်ကျိုးနေရာမှ မျက်နှာကို မော့၍ မျက်နှာတွင် စိုလာသောချွေကို လက်ဖဝါးကြီးဖြင့် ပွတ်လိုက်၏ ။
ပြီးမှချောင်းဟန့်လိုက်သည်။

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ သက်သက်ရယ်...၊ ဦးလည်း ဒုက္ခပါပဲ....”

ဦးမြကြီးမှာ များစွာပင် အကျပ်ကြုံလျက် အခက်တွေ့သွားသည်။ လူကို ယုံလျက် ငွေထုတ်ပေးလိုက်သူတို့အား မျက်နှာအပြရခက်မည့် အကျပ်ကို ကလေးမတွေ သိပါလေစဟု အောက်မေ့မိသည်။ ကားဝယ်ရန် ငွေထုတ်ပေးလိုက်သူများမှာ ဦးမြကြီး၏ ကျေးဇူးရှင်များဖြစ်ကြ၏ ဆင်းရဲလှသော

ဦးမြကြီးတို့ မိသားအိမ်ထောင်တစ်စုကို ငွေ ၂၀ဝိ မျိုး၊ ၃၀ဝိမျိုး ငွေတိုးမယူ ထုတ်ပေး
မ၊စကြကာ သူတို့ထုတ်ပေးသောငွေဖြင့် ဈေးရောင်း၍ အသက်မွေးနေကြရသည်။
ထုတ်ပေးသော ငွေကို ပြန်ဖဲ့မဆပ်နိုင်အောင် ကသီလင်တနိုင်နေကြလျက်
နောက်ထပ် ၅ဝိ မျိုး၊ ၁၀ဝိ မျိုး ထုတ်ပေး မ၊စရန် တောင်းပန်ရဦးမည့်ဆဲဆဲမှာ
ကားဝယ်ပေးရန် ယုံယုံကြည်ကြည် ထုတ်ပေးလိုက်သည့် ငွေ ၂၅၀ဝိ ပျောက်ကြောင်း
သွားပြောရမည့် အဖြစ်လောက် ဆိုးရွားတာ မရှိဟု တွေးလိုက်မိသည်။ သက်သက်တို့
ဘယ်နည်းနှင့်မျှ စိုက်မလျော်နိုင်မှန်းသိ၍ သာ၍ စိတ်ပျက် မိသည်။ သက်သက်နှင့်
လှတို့မှာ မိမိမျက်စိအောက်တွင် ချမ်းချမ်းသာသာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ကြတာ
မမျှော်လင့်ဘဲ ဒုက္ခဘုံကြီးထဲသို့ ကျရောက်သွားကြလျက် ညှိုးငယ် ဆင်းရဲသွားကြပုံ
မှာ သေခါနီး အရွယ် မိမိအဖို့ တရားရစရာကောင်း၍ သံဝေဂပင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

လှသည် လက်ထဲက ခဲကလေးကိုပစ်လိုက်ကာ
လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကိုပွတ်လျက်

“ဦးကြီးကိုတော့ ရန်ကုန်ကလူတွေက ယုံတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး...
” ဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ... မပြောနဲ့တော့ လှရယ်... ဦးဘယ်လိုလုပ်ပြောရမယ်တောင်
မသိတော့ဘူး။ လှကိုလည်း အပြစ်တင်စရာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့်...”

ဦးမြကြီးသည် စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာ
တစ်မျိုး ပြောင်းသွားလျက် “ဒီက နေပူပါတယ်ကွယ်၊ အိမ်ထဲမှာ အေးအေး
ဆေးဆေးပြောကြ၊ ကြံကြရအောင် လာကြကွယ်.... ” ခေါ်ကာ
မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ သက်သက်မှာ လှကိုတွဲလျက် မထနိုင် ထနိုင်
ထလိုက်ကာ ဦးမြကြီးနောက် တရွတ်တိုက် လိုက်ပါသွားရသည်။

ခနိတ်ကလေးရှေ့သို့ ရောက်ကြသည့်အခါ ကလေးလေးကို
ခါးတွင်ခွင်လျက် ထမီရင်လျား ထားသော ဦးမြကြီး၏ ဇနီး ဒေါ်ဖော့က

ပျာပျာသလဲပင် ဖျာစုတ်ကလေးတစ်ချပ်ကို ခင်းပေးရန် ဆွဲယူလာသည်။

“လှတို့ပါလား... ကား နေရာကျရဲ့လား...”

ဒေါ်ဖော့မှာ ဟောဟောခိုင်းခိုင်းကြီး ပြောတတ်ဆိုတတ်သူဖြစ်သည်။ သူ၏ နက်ပြောင်သော မျက်လုံးကြီးသည် ပြူးကျယ်နေသည်။ ကြမ်းတမ်းသော ကိုယ်ကာယမှာ ဆင်းရဲခြင်းဒဏ်ကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး ခံထားရပုံရှိသည်။

လှသည် စကားမပြော၊ သက်သက်ကလည်း စကားမပြော၊ လမ်းဘက်သို့ မျက်နှာမူထိုင် လိုက်ကြကာ ငြိမ်နေကြသည်။ ဦးမြကြီးက ဒေါ်ဖော့အား ဖြစ်ပုံ အကျိုးအကြောင်းစုံကို အတိုချုံးကာ ပြောပြလိုက်သည်။

“အမယ်လေးတော်... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ သူတို့လည်း ဒုက္ခပဲ၊ ကျုပ်တို့မလဲ ဒုက္ခပဲလဲ လှရယ်...၊ သေများ သေချင်ပါတယ်...၊ သေသေချာချာ ရှာရဲ့လားကွယ်...”

“ရှာပါတယ် အဒေါ်ရယ်... နုံ့နေတာပဲ....။ လှဖြင့် ရှာလို့မတွေ့တော့ ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့ လိုသာ ဗုံးထဲပါသွားချင်တော့တာပဲ...”

အားလုံးမျက်နှာပျက်သွားကြသည်။ သက်သက်မှာ လှ ပြောပုံကို မနှစ်သက်ချေ။ သူ သေသွား၍ လည်း သည်အကြပ်အတည်းက ပြေသွားမှာတဲ့လားဟု အောက်မေ့လိုက်မိသည်။ သက်သက်မှာ မိမိတို့၏ အကြပ်အတည်းထက် ဦးမြကြီးတို့ အကြပ်အတည်းကို ရင်လေးမိသည်။ ဆင်းရဲနွမ်းပါးလှသော သူတို့ဘဝနှင့် ငွေ ၂၅၀၀ ကျပ်ကို တွဲဖက်၍ မှု မစဉ်းစားဝံ့သလောက် စာနာအားနာမိသည်။

ဦးမြကြီးက “သေသေချာချာ ရှာရဲ့လား လှရယ်...” ဟု မကျေချမ်းသံကြီးဖြင့် ထပ်မေးပြန်သည်။

လှ မပြောမီကပင် သက်သက်က “သူ့ရှာလို့ ဘယ်ရတော့မလဲ၊ လူတွေ့လို့ ကောက်ယူသွားရောပေါ့ ဦးရယ်” ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မော်တော်ကားကို သူတို့ သိပ်လိုချင်တာ။ သူတို့ဆီက

ငွေကလေးသွားပြောရင်း ကားတစ်စီးလောက် လတ်လတ်ထဲက ရှာစမ်းပါလို့ ပြောလိုက်တာ အဆင်သင့်ပဲ။ လှနဲ့တွေ့ပြီး လှက မအေးလှတို့ ကားရမယ်ပြောတာနဲ့ ချက်ချင်း လိုက်သွားပြီး ပြောပြတော့ ငွေ ၂၅၀၀ ကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်ကြတာပဲ။ ဝယ်ပြီး သူတို့ဆီ အကြောင်းကြားပါတဲ့။ သူတို့ ဓာတ်ဆီရှာပြီး လာယူမယ်လို့ ပြောလိုက်တာ၊ ခုပုံတော့ သူတို့ဆီ အကျိုးအကြောင်း သွားပြောလို့လည်း မဖြစ်ဘူး”

“ပျောက်သွားတယ်လို့ သွားပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်...”

သက်သက်က ပြောလိုက်သည်။

ဦးမြကြီးကား အပြောရကြပ်နေဟန်ရှိနေရာ ဒေါ်ဖော့က ဝင်ပြောသည်။

“ပျောက်တယ်ပြောလို့တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ သက်သက်ရယ်၊ သူ့အဖို့ ဒီလို သွားပြောလို့ကော ကောင်းနိုင်ပါ့မလား။ အခု အဒေါ်တို့စားနေတဲ့ထမင်းဟာ သူတို့ကျွေးတဲ့ ထမင်းပါပဲ။ ဒီအဘိုးကြီးက နှုလထလို့ ဘာမှ လုပ်နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အဒေါ်ပဲ ခေါင်းပေါ်ဈေးဗန်းတင် ပြီး တစ်ပြုံလုံး ဈေးရောင်းကျွေးနေရတာ ၊ ဒီကိစ္စ အလျော်အစားမပေးနိုင်ရင် နောက်ကို အဒေါ်တို့ကို ယုံကြည်တော့မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဒေါ်တို့မလည်း သူတို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ အားကိုးစရာ ရှိတာမဟုတ်...”

ဒေါ်ဖော့မှာ ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်တွေကျလာသည်။ လှမှာ ငုံ့နေရာမှ ပို၍ ငုံ့သွားလေ သည်။

သက်သက်မှာအကြံရကျပ်အိုက်လျက် စိတ်ညစ်ညူးလှသည်။

သက်သက်မှာ အကြံရကျပ်အိုက်လျက် စိတ်ညစ်ညူးလှသည်။ ငွေ ၂၅၀၀ ကျပ် လောလောဆယ်ရှာကြံရေးမှာ လမ်းစကို မမြင်ဘဲရှိ၏ ။ ချေးငှားပေးစရာလည်းမမြင်။ ဆင်ရဲတာနှင့် တစ်ချက်တည်း အဖက်မလုပ်ချင်။ အယုံအကြည်မရှိချင်ကြသော ဤလောက၌ မည်သူက ငွေနှစ်ထောင်ငါးရာကို

အသားလွတ်ချေမည်းနည်း။ပေါင်စရာ ရောင်းစရာပစ္စည်းဆို၍ ‘လူပဲ’ ပေါင်စရာ ရောင်းစရာ ကျန်ရှိတော့သည်။ ခုနေ့များ လူကို အပေါင်ခံသည့်နေရာ၊ လူကို ဝယ်သည့်နေရာမျိုးရှိလျှင် ငွေ ၂၅၀၀ ကျပ်သာလျှင်ရပါစေ ထိုနေရာသို့ ဘာမှမစဉ်းစားဘဲ တစ်ဟုန်းတည်း ပြေသွားချင်သော စိတ်ပင်ပေါက်သည်။

“ဦးကြီး ရန်ကုန်ကို ဘယ်တော့သွားမလဲ....”

ဦးမြကြီးမှာ မျက်နှာပျက်လျက် အဖြေမပေးဘဲ ဆိတ်ဆိတ်လုပ်နေသည်။

“ဖိန်းနွဲ့ခါလောက်မှသွားပါ ဦးရယ်၊ ဒီနေ့တစ်ရက်၊ မနက်ဖြန်တစ်ရက် သဘက်ခါတစ်ရက် ဒီရက်မှာ သက်သက်တိုလည်း ကြံပါရစေဦး။ သက်သက်တို့ အခက်အခဲထက် ဦးကြီးတို့ရဲ့ အခက်အခဲကို ပိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်၊ သက်သက်တို့ တတ်နိုင်သမျှကြံပါဦးမယ်...”

“ကြံပါ သက်သက်ရယ်... သက်သက်တို့မှာ မရှိပေမယ့်လည်း မျက်နှာကြီးတွေနဲ့ သိပါတယ်။ အဒေါ်တို့ဆိုတာကတော့ ဒီငွေမျိုး ဒီဘဝမှာ ဘယ်မှာမှဆွဲလို့ လွဲလို့ရမှာမှ မဟုတ်တာချည်း။ ခုလိုဖြစ်ရတာ လေ အဒေါ် နည်းနည်းမှစိတ်မကောင်းဘူး။ သက်သက်တို့ ဒုက္ခလည်း မကြည့်ရက်ပါဘူး၊ ဘုရားစူးပါစေရဲ့၊ အဒေါ်တို့မှာများ လျော်စရာရှိရင်လေ သက်သက်တို့၊ လှတို့ကို သက်ညှာပြီး လျော်လိုက်မှာပါအေ....”

မျက်စိမလှ၊ မျက်နှာမလှနှင့် တောင်းပန်တိုးလျှိုးလျက် တစာစာပြောနေသော ဒေါ်ဖော့အား စူးစိုက်ကြည့်လျက် လှမှာ အနေရအထိုင်ရကြပ်နေသည်။ သက်သက်မှာ သူ့ရှေ့တွင် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေကာ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ညှိုးမှိုင်းနေသော ဦးမြကြီးကို ကြည့်ကာ စိတ်ထိခိုက်သွား၏

“ဟုတ်ကဲ့ အဒေါ်၊ သက်သက်ကြံပါ့မယ်။ ရန်ကုန်က လူတွေအပေါ်မှာ ဦးကြီးတို့၊ အဒေါ်တို့ မျက်နှာမပျက်ရအောင် သက်သက်ကြံပါ့မယ်၊

ရှာပါမယ်....သန်ဘက်ခါညနေကျရင် လှကို လွှတ်လိုက်လိုက်ပါမယ်.....”

“အေးကွယ်...အားလည်းနာပါရဲ့၊ စိတ်လည်းမကောင်းတော့ဘူး သက်သက်ရယ်.....”

ဦးမြကြီးက ထိုအခါမှ ဝင်၍ ထိုစကားဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ သက်သက်တို့ ထမပြန်မီ ဦးမြကြီးသည် နေရာမှထ၍ တန်းပေါ်က ပုလင်းကလေးတစ်လုံးယူလာသည်။

“အင်္ဂလိပ်ဆေးတော့ မဟုတ်ဘူကွယ့်....မြန်မာဆေး။ ဆင်ရဲသားဆေးပဲ သဘောသီး အစိမ်းတစ်လုံးနဲ့ ဖော်ထားတာ။ ငှက်ဖျားတော့ သူပဲ နိုင်တယ်။ ယူသွား သက်သက်ရယ် ...သောက်ကြည့်စမ်း....”

သက်သက်မှာ ပုလင်းထဲ၌ လက်တစ်လုံးသာရှိသော ဆေးမှုန့်ကို ကြည့်လျက် ယူရန် အားနာသွားကာ....

“နေပါစေ..ဦးရယ်..သက်သက်ဆေးရုံမှာ ဆေးသွားထိုးနေတယ်။ ဆေးပတ်မကုန်သေးဘူး၊ မသက်သာမှဘဲ ယူမယ်နော်...”ငြင်းလိုက်ကာထပြန်လာခဲ့ကြသည်။

လမ်းတွင် သက်သက်ကို တွဲခေါ်လာသော စကားလျင်းမပြောသဖြင့် သက်သက်က”လှ... စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသလား”မေးလိုက်သည်။ “ဖြစ်မနေနဲ့၊ လောကမှာ လူလုပ်ရင် အကြောင်းအမျိုးမျိုး ကြုံရမှာပဲ၊ ကြုံလာရင် ကြုံရမှာပဲ”ဟုဆိုလိုက်သည်။

သက်သက်၏ အသံမှာ စောစောကလောက် ချည့်နဲ့သည်မထင်ရဘဲ မောသံကလေးမှအပ အားမာန်တက်သံလေး ဆောင်နေသည်။

“သက်သက်ရယ်...ဘယ်လိုကြုံမှာလဲ၊ အပေါင်မရှိဘဲ ဘယ်သူမှ ၂၅၀၀ ချေးမှာမဟုတ်ဘူး သက်သက်ရဲ့ သူတို့ရော၊ သက်သက်ရော ဒုက္ခများပြီ...”

“ဘယ်က လှအတွက်ချည်းဟုတ်မလဲ...သက်သက်အတွက်ကော

မပါဘူးလား လှရယ်၊သက်သက်က မမာနေတော့ မရှာနိုင်တော့
ငွေပိုငွေလျှံရအောင်လုပ်တော့ သက်သက် အတွက်လည်း ပါပါတယ်ကွယ်။
သက်သက်ဖြင့်လှ သွေးပျက်ပြီး ရူးမလာတာဘဲ တော်ပါသေးရဲ့ လို့
ဝမ်းသာနေရတယ်..”

ထိုနေ့ညတွင် သက်သက်လည်း မအိပ်၊လှလည်း မအိပ်။ အတွေးကိုယ်စီ
နှင့် ဘယ်ပြောင်း ညာပြန် လူးနေကြသည်။ သက်သက်အိပ်လေဟု လှက ပြောလိုက်၊
တစ်ဖန် လှ အိပ်တော့လေဟု သက်သက်က ပြောလိုက်နှင့် နှစ်ယောက်စလုံး
မအိပ်နိုင်ကြအောင် ဖြစ်နေကြသည်။

အရပ်ထဲ၌ မအိပ်ကြသေးပေ။ စကားပြောသံ၊ ရန်ဖြစ်သံ၊
ကလေးချောသံတို့ကို လေသင့်သည့်အခါတိုင်း ကြားရသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ
စက်ချုပ်သည် အပျိုကြီး ဒေါ်ထား၏ ဟောက်သံမှာ တစ်ချိန်လုံးမိုးမွန်နေသည်။
သက်သက်မှာ မူးနောက်နောက်ဖြစ်လာသည်။ အသက်ရှူရ ကြပ်လာသည်။
ဝါးထရံကြားကတိုးနေသောလေမှာ အေးမြမြရှိသော်လည်း သက်သက်ကား
ချွေးပြန်လျက် စိမ့်နေသည်။

အသံဗလံတို့သည် တစ်စတစ်စ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။
ကာလကြာစွာတိတ်ဆိတ်နေပြီး နောက် သန်းခေါင်ကြက်တွန်သံသည် စူးရှစွာ
ထွက်ပေါ်လာသည်။ တောင်ပံခတ်သံပါ ကြားလိုက်ရ သည်။ ရေနံဆီမီးအိမ်မှ
မီးရောင်သည် အားနည်းကာ မှိန်လျော့နေသည်။

လှသည် သူ့အဖြစ်ကို တွေးရင်းတွေးရင်း ငိုချင်လာ၏ ။ မိဘနှစ်ပါးအား
လွမ်းစိတ်ဆွေးစိတ်တို့သည် သူ့ရင်ထဲ၌ ပြည့်ကျပ်နေသည်။ မျက်ရည်များ
စီးကျလာကာ အသည်းနှလုံးတွေ နာကျင်လာသည်။ လှမှာ သက်သက်
နိုးသွားမှာစိုးကာ မငိုဝံ့ပေ။ ငိုချင်စိတ်ပျောက်မှ ပျောက်ပါစေတော့ဟု အိပ်ရာမှထကာ
ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

“လှ...ရေတစ်ခွက်လောက် ပေးစမ်းပါ...”

“အို.....သက်သက် မအိပ်သေးဘူးလား။ လှက အိပ်ပလားလို့....”

သက်သက်သည် ထထိုင်လိုက်သည်။ လှ ကမ်းပေးလိုက်သော

လှလက်ထဲမှ ရေခွက်ကို လှမ်းယူပြီး မသောက်ခင် “အကြံရပြီ လှ နေရာကျမှာပဲ။

မနက်ကျရင် စာသင်နေတဲ့အိမ်ကို ခွင့်တစ်ရက် တောင်းပြီး ထောက်ကြန့်ကို
မိရာကားနဲ့လိုက်သွား၊နေ့ချင်းပြန်လာခဲ့...”ဆိုပြီးမှ ရေကို မော့သောက်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူ့ဆီ သွားရမှာလဲဟင်....”

“သက်သက်တို့ ကိုးကွယ်နေတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားဆီကိုလေ”

“ဆရာတော်ဘုရားဆီ ဘာလုပ်ဖို့တိုး သက်သက်ရဲ့...”

လှမှာ မဆီမဆိုင်ဟု မတွေးတတ်အောင်ဖြစ်သွားသည်။

ရေခွက်ကိုကိုင်လျက် သက်သက်ရှေ့၌ ထိုင်ချလိုက်သည်။

“ဆရာတော်ဘုရားဆီမှာ ဖေဖေမသေခင် ဘုရားဌာပနာဖို့ ပေးထားတဲ့
အရုပ်ကလေးရှိ တယ်။ ဌာပနာရဦးမယ် မဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒါ သွားယူရမယ်၊
သွားယူပြီးတော့....”

“ဘာရုပ်တုံး သက်သက်ရဲ့ ...သက်သက်

ဘာတွေပြောနေတာလဲ....ဟင်....”

လှသည် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ရုံလျက် မျက်စိမှေးမှေးဖြင့် သက်သက်၏

မျက်နှာနားရောက်သွား အောင်ခေါင်းကို ရှေ့ထုတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဪ... အရုပ်က ဒေါင်ရုပ်၊ ဒေါင်းရုပ်ကလေးလေ၊ ရွှေနဲ့လုပ်ထားတာ၊

အမြီးကို မြနဲ့ စိန်နဲ့ အကွက်ဖော်ထားတယ်။ ဖေဖေ မသေခင်က ဆရာတော်

အိမ်ကြွလာပြီး ဖေဖေဇာတာကို တွက်ချက်ပြီး ဇာတာသိပ်ညံ့တယ် ယတြာချေရမယ်၊

ယတြာက ဒေါင်းရုပ်ကလေးကို ရွှေနဲ့ထုပြီး စိန်တွေ မြတွေထည့်လုပ်ပြီးမှ ဘုရားမှာ

ဌာပနာရမယ်ပြောလို့ ဆရာတော်ပြောတဲ့ အတိုင်းပန်းထိမ်းမှာအပ်တယ်။ ကိုယ်တို့ ရန်ကုန်မသွားခင် တစ်နေ့ပဲပေါ့။ ပန်ထိမ်ကပြီးလို့ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဆရာတော်ဆီယူသွားပြီး ရေစက်ချလှူတယ်။ အဲဒီ အရပ် ဆရာတော်ဆီမှာ ပေးထားတယ်။ ကျောင်းဝင်းထဲမှာ စေတီတောင်မတည်ရသေးဘူး ဖေဖေတို့ သေတာပဲ....”

“အို....သက်သက်ရယ်၊ ဘုရားပစ္စည်းကို ရောင်းမလို့လား”

လှမှာ ငိုသံပါပါနှင့် ပြောပြီး မျက်နှာပျက်နေသည်။

“ဘုရားပစ္စည်းတော့ ဘုရားပစ္စည်းပဲ။ ဌာပနာရသေးဘူးလေ၊ ဒါကိုမရောင်းပါဘူး ခဏယူမှာ”

“နို့ယူပြီးဘာလုပ်မှာလဲ”

“ဒါကို....အာမခံနဲ့ အပေါင်ပေးပြီး တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ငွေရှာပြီးပြန်ရွေးမှာပေါ့။ ဖေဖေလှူမယ်လို့ ရေစက်ချခဲ့တဲ့အလှူကို လှူဖြစ်အောင်လှူမှာပေါ့ လှရဲ့....”

“သက်သက်ရယ် ဒီလိုဆိုရင် ဒါက ၂၅၀၀ ထက်မက တန်ချင်တန်နေမှာပေါ့။ အလွဲသုံးစား လုပ်ပစ်ကြရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ....”

သက်သက်မှာ လှ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြရန် လိုအပ်နေသဖြင့် စိတ်ရှည်စွာပင် အာခေါင်ခြောက်ခြောက်ဖြင့် ရှင်းပြောပြသည်။

“ဒါကို သက်သက် စဉ်းစားပြီးပါပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီအရပ်ကို ဒီမှာတောင်မပေါင်းပါဘူး။ ပိုက်ဆံထုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ငွေရှင်တွေဆီပဲ အလျော်အစားသဘောနဲ့ အပေါင်ထားမယ် စိတ်ကူတယ်။ ဒါကို အလွဲသုံးစားမလုပ်အောင် ဘုရားပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ပြောရမယ်၊ သွားလေသူရဲ့ အထမမြောက်ရတဲ့ အလှူပါလို့ ပြောရမယ်၊ ရောင်းလည်း မစားပါနဲ့၊ မထွဲခွဲပါနဲ့၊

တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်း ဆက်ဆက် ငွေ ၂၅၀၀ နဲ့ ကျသင့်တဲ့ အတိုးနဲ့ လာရွေးပါမယ်လို့ ဦးမြကြီးကို သေသေချာချာမှာလိုက်မယ်။ သူတို့လည်း ချမ်းသာတဲ့သူတွေ၊ ဦးမြကြီးတို့ကို ငွေအတိုးမယူဘဲ ငွေထုတ်မ၊ စတဲ့လူတွေဆိုတော့ စိတ်သဘောသေးကြမယ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ သက်သက်တို့ မရွေးမချင်း သိမ်းထားကြမယ်လို့ ယုံကြည်တာပဲ။ ဒါနဲ့ လုပ်ရပ်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်မယ်လို့လည်း မထင်ဘူး လှရယ်.....”

လှသည် ဘာမပြော ညာမပြော ချုံ့ပွဲချ၍ ငိုလိုက်သည်။

“မငိုပါနဲ့ လှရယ်၊ ဖြစ်လာမှ လုပ်ရမှာပဲ။ ဦးမြကြီးအတွက် စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ဘာမှမပေး နိုင်ဘဲ လွှတ်လိုက်ရင် သူ့အပေါ်မှာ ဟိုက အယုံအကြည်ကင်းမဲ့ပြီး ရှေ့ အလားအလားတွေ အကုန်လုံးပိတ်သွားမှာ မစိုးဘူးလား။ ဒီတော့သက်သက် ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေအရ ဒီလိုပဲလုပ်ရမှာပဲ။ အဆုံးထားမှာမှမဟုတ်ဘဲ ၊ ပြန်ရွေးမှာ။ တိတ်ကွယ်.... မနက်ကို အဖြစ်အပျက် ဆရာတော်ဆီ စာရေးပေးလိုက်မယ်၊ မိရာကားနဲ့ လိုက်သွားနော်”

“တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ ဒီငွေ ၂၅၀၀ ကို ရပါမလား သက်သက်ရယ်” ဟုလှက ရှိုက်ကာရှိုက်ကာ ငိုရင်းမတ်တတ်ပြောဆိုနေသည်။

“ရအောင်လုပ်ရမှာပေါ့”

သက်သက်သည် အိပ်ရာပေါ်သို့ပြန်လှဲကာ နဖူးပေါ်လက်တင်လျက် ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“သက်သက်ရယ်...လှ စိတ်လေးလိုက်တာ။ ဒီပစ္စည်းတော့ မလုပ်ပါနဲ့ သက်သက်ရယ်နော် မလုပ်ပါနဲ့”

“ခက်တယ်ကွယ်၊ လှကလည်း အခြေအနေအရလုပ်တယ်ဆိုရင် နားလည်မှပေါ့၊ ရအောင် ပြန်ရွေးမှာပေါ့။ နှစ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ

နည်းသလားကွယ်၊ နောက်တရားကို နောက်ထားလိုက် စမ်းပါ။ ဒါကလေးကို သတိရတာ ပဲ သက်သက်မှာ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာရသလဲ၊ ဖေဖေတို့မသေခင် ဗေဒင်ဟောတဲ့ဆရာတော်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရသေးတယ်။ သူဟောပေလို့ လုပ်ဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့တာ နို့မို့ရင် အခုလောလောဆယ် ဦးမြကြီးကို လျော်ဖို့ဟာ ဘယ်လိုမှ မကြံတတ်ဘူး”

လှမှာ သက်သက်ကို ဆင်ခြင်ဆင်လက်တက်၍ မရမှန်းလည်း သိ၏ ။ မလွဲမရှောင်သာ၍ သာ ခုလိုလုပ်ရမှန်လည်း သိ၏ ။ လုပ်သာလုပ်ရသည် သက်သက်ဘယ်လောက်များ စိတ်ထိခိုက်ပြီမှ လုပ်ရသည်ကို ပို၍ သိလေသဖြင့် လှမှာယူကြိုးမရဖြစ်ရသည်။

သက်သက်မှာ သူ့အဖေကို အချစ်ဆုံးဖြစ်သည်။ စာရေးစာပွဲပေါ်တွင် စာရွက်ဖိသည့် ကျောက်တုံးကလေးကို မီးလောင်ပုံထဲမှ ကောက်ခဲ့ကာ ဖေဖေသုံးတဲ့ ပစ္စည်းကလေးဟာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြောလျက် သူ့ခေါင်းရင်းတွင်ကျောက်တုံးကလေးကို အမြတ်တနိုးကိုးကွယ် ၍ ထားသူဖြစ်သည်။မကြာခဏ ကျောက်တုံးလေးကို တယုတယ ဆုပ်ထားတတ်ကာ အစွဲအလမ်းကြီးကြီးဖြင့် “ဖေဖေပေးခဲ့တဲ့အမွေ” ဟု ပြောတတ်သည်။

“လူစိတ်ဆိုတာ တစ်သမတ်တည်းနေတာ မဟုတ်ဘူး။ စိတ်နေစိတ်ထား အင်မတန်ပြောင်းတတ်တာ၊ ဟောဒီ ကျောက်တုံးကလေးလို မာကျောနိုင်မှ အပြောင်းအလဲနည်းပြီး တည်တည်တံ့တံ့နဲ့ ခိုင်မာမှာ....”

လှမှာ သက်သက်လက်ထဲက ကျောက်တုံးကလေးကို ငေးကြည့်လျက် သူပဲကြံကြံဖန်ဖန် ပြောတတ်ပေလေတယ်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။ ကျောက်တုံးကလေးကို ဆွမ်းတော်မတင်ရုံတမယ် ဤမျှလောက်စွဲလမ်းလျက် ရှိသေမြတ်နိုး တန်ဖိုးထားနေသူက လက်လွတ်စပယ် သူများလက်ထဲ ထည့်လိုက်ရမည့် ရွှေဥဒေါင်ရုပ်ကလေးအတွက် ဘယ်လောက်များ စိတ်ထိခိုက်မည်ဆိုတာ မတွေ့ ဝံ့သလောက် ဖြစ်၍ လှမှာ အတော်ပင် စိတ်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်သွားရှာသည်။

အသီးသီး အိပ်ရာထဲသို့ ပြန်ဝင်ကြသည်။ လှသည် မျက်နှာကိ
ခေါင်းအုံးတွင်အပ်ကာ ကျိတ်၍ ငိုနေသည်။ သက်သက်ကား စောင်ကြီးကို
ခေါင်းမီးခြုံလိုက်ကာ တစ်ညလုံးခေါင်းမဖော်တော့ချေ။

